GLORIA
ELLER
ÖDETS HAND.

(Forts. från föreg. nr.)

— Gå då och gör dig i ordning med ens för resan, David. Jag sitter och väntar dig. Men vad skall farmor Lindsay säga om din plötsliga avresa? Och hur kan hon reda sig på egen hand? Det är något, som jag icke tänkt på förut, sade Gloria.

— Var inte ängslig för den saken. Allting synes ha böjt sig för er vilje idag. Ty i morse for min farmor bort för första gången i flera dagar, upplyste David.

— Har farmor Lindsay rest bort? frågade Gloria i högsta förvåning.

— Ja, hon har farit till St. Inigoes för att sköta hushållet för klosterbröderna, tills de kunna skaffa sig en annan hushållerska i stället för den gamla, som dog för några dagar sedan. De kunna inte ta någon, som är under sextio år.

— Ah, jag känner mig riktigt glad över att vi ej behöva lämna henne här allena, utbrast Gloria.

— Därför kan ni följa med och vänta i farmors rum, medan jag gör mig i ordning, föreslog David.

Gloria reste sig genast upp och följde med honom. När de kommit in i stugan satte David fram en stol åt sin gäst, makande tillsammans eldbränderna i spiseln, lade på nytt bränsle och begav sig därpå uppför trappan till sin vindskammare. Gloria hörde honom gå fram och tillbaka i rummet ovanför, medan han gjorde sig i ordning till resan. Hon kände omöjligen sitta stilla. Hon kände sig, som om hon varit under inflytande av en elak dröm, från vilken hon icke kunde vakna upp. Hon reste sig från stolen och började gå av och an i rummet, och på detta sätt fann David henne, då han kom ned från vinden med en gammal läderkappsäck i handen. Därpå täckte han över elden och lämnade huset.

När de kommit ut, gick David förut med sin egen kappsäck i ena handen och Glorias resväska i den andra, och på detta sätt kommo de ned till stranden, där hon landat med sin båt.

La Comptes Landing låg två mil därifrån nere vid kusten, och det tog en halv timmes rodd att uppnå dess kaj och båthus. Därifrån höjde sig kusten brant över en sträcka av flera hundra fot bevärt med träd. Från mitten av skogsdungen kunde man se rökorstenarne och det spetsiga taket på La Comptes Lodge och spiran på St. Lukes kyrka.

— Detta tillhör mig också, och skall snart bli ditt David, sade Gloria, men jag skulle inte vilja bo här. Det ligger för nära Hallen.

En gammal neger stod vid flaggpålen.

— Ska ni ta båten? frågade han David, och på dennes jakande svar löste han repet och hissade flaggan i topp. Det var signalen för ångbåten att stanna och lägga till där.

— Kom lit, David! sade Gloria och förde honom avsides ett litet stycke.

Han följde henne och hon lade i hans hand en välfylld börs.

— Vad är detta, frågade han.

— För våra utgifter. Jag glömde ge dig det förut. Jag tänkte icke därpå, men det är bäst att du tar det nu, innan vi stiga ombord.

Han rodnade ända till hårfästet, medan han återlämnade börsen och sade:

— Nej, tack, jag behöver inga pengar. Jag har sparat ihop en hel del, mer än tillräckligt för vad vi behöva.

Nu var det Glorias tur att rodna.

— Jag ber dig om ursäkt, David, jag visste inte, jag tänkte inte....

I stället för svar tog han hennes hand och förde den till sina läppar och ledde henne tillbaka till kajen.

Man kunde nu se ångbåten och höra dess pustande, där den närmade sig. Inom några minuter låg den invid kajen. En landgång skots ut och de två passagerarne stego ombord. Och efter ytterligare ett par minuter gick ångaren för full maskin på sin färd till Washington.

— Ni skall aldrig behöva ångra detta steg, om mitt liv kan vara er till gagn, eburu det för er är ett steg ut i mörkret, försäkrade David till den unga flickan, vars hand vilade på hans arm och vars ansikte antagit ett ovanligt allvarsamt uttryck.

— Nej, svarade Gloria, det är icke ett steg ut i mörkret — det är ett språng till friheten och ljuset.

KAP. XIV.

Det var en gråkall och blåsig dag, och sjön gick hög, men det oaktat stannade David och Gloria uppe på däck. Han hade fört henne till ett säte bakom styrhytten, och här voro de till största delen skyddade från blåsten. En klockas ringande tillkännagav att téet serverades, och därför gingo de ned i salongen. När de kommo tillbaka igen, hade vädret blivit så stormigt, att Gloria icke kunde stanna uppe. Hennes följeslagare förde henne ned till salongstrappan och drog sig tillbaka, sedan han sagt godnatt.

Gloria fann, att hon var det enda fruntimret ombord på ångbåten med undantag av akterstäderskan. Denna kom fram för att erbjuda sina tjänster till den unga kvinnliga passageraren. Det var en ovanligt högrest negress. En randig klädning och en röd turban kommo henne att se ändå längre ut.

— Jag förmodar att ni skall fara till baka till skolan efter julhelgen, öppnade hon samtalet.

— Nej, svarade Gloria.

— Kanske är ni på väg att möta er pappa för att göra inköp?.

— Nej.

— Eller för att besöka släktingar?

— Nej.

— Men vad i Herrans namn skall ni då göra? frågade den nyfikna kvinnan.

— Affärer, svarade Gloria och smålog.

— Ah, svarade den andra.

Tystnad rådde under några minuter, men därefter återtog städerskan liksom för sig själv:

— Jag kan just undra, vad slags affärer kunna förmå en ung fröken att våga sig ut vid den här årstiden på en ångbåt?

Och då hon inte fick något svar fortfor hon:

— Ni ser alldeles för ung ut för att vara ute på egen hand, och er mamma eller er tant borde ha följt med er. Men kanske ni är ute för att köpa saker till brudstassen?

— Kanske, svarade Gloria.

— Ser man på! Jag gissade rätt till sist, utbrast negressen triumferande.

För att göra slut på detta samtalsämne beslöt Gloria att göra den pratsamma varelsen några frågor om henne själv.

— Och vad sade ni att ni hette?

— Lavinia Long, men vanligast kallar man mig långa Lavinia, för, som ni ser är jag mycket lång, över sex fot, och det är mer än man kan säga om de flesta karlar, för att inte tala om fruntimren. Jag är en av tjänstefolket hos La Compte och har varit här som städerska hos kapten Bright, alltsedan min matmor dog.

— Ah, är ni Lavinia från La Comptes hushåll? frågade Gloria förvånad.

— Ja, det är just vad jag sade. Min matmor var miss Eleanor La Compte, som gifte sig med en utlänning, en mycket förnäm man i hans eget land. Men nu är han död och hon med, och min nuvarande matmor, som jag aldrig sett, är miss Delia Werry.

— Ni menar miss de la Vera.

— Ja, just precis, mitt hjärtegryn, det var vad jag sade, miss Delia Werry. Känner ni henne kanske?

— Nej, inte mycket, svarade Gloria med ett småleende. Åtminstone och för att säga sanningen vet jag inte mycket gott om henne.

— Nå, nå! Hör på, min unga fröken, utbrast Lavinia förtornad, kom inte och säg något illa om min fröken på hennes bak. Jag säger det en gång för alla. Hon är min matmor, och vad för ont vet ni om henne? Det skulle jag just vilja veta.

— Jag sade inte, att jag visste något ont om henne. Och om det gör er belåten kan jag gärna säga, att jag tycker mycket om miss de la Vera, mycket mer än om någon annan flicka i hela världen. Men ni sade ju nyss, att ni tillhör godset. Hur kommer det sig då, att ni är här som städerska på en ångbåt?

— Därför, ser ni, att jag inte hade något att göra hemma, sedan hushållet skingrades, då kapten La Compte dog och de unga fröknarna foro till Washington, till sin förmyndare. Det var för omkring tjugu år sedan. Och alla vi unga kvinnor på godset fingo ta tjänst på olika ställen, och endast några gamla gummor stannade på gården.

Gloria blev mycket intresserad i att prata med den gamla tjänarinnan, som hon så oförmodat träffat på, och därför, utan att själv omtala vem hon var, uppmuntrade hon kvinnan att fortsätta och tala om La Comptes Landing och alla personer, som bodde där i forna dagar, samt om alla gamla historier därifrån. Och Lavinia blev själv fasligt intresserad, då hon fann sig ha en åhörarinna, som var villig att lyssna till hennes prat.

— Jag har alltid hört, berättade hon, att den första av familjen härute var en gammal tapper sjökung, som hans tiender och belackare kallade för sjörövare, och att han grävde ner hela skeppslaster med guld och silver här på öarna, så att, om någon nu fann skatterna, skulle han bli rysligt rik. Men jag tror inte, att någon ännu funnit den.

Och så satt Gloria och hörde på alla legender från forna tider om sina förfäder och berättelser från senare tider, mer eller mindre romantiserade och överdrivna, medan de gått från mun till mun. Slutligen blev hon dock trött samt gick in i sin hytt och sökte vila. Hon hade snart blivit vaggad till sömns av ångbåtens jämna rörelser. Hon vaknade icke, förrän hon hörde den nya bekantskapen från gårdagen knacka på dörren och säga att det var frukostdags.

När Gloria öppnade sina ögon, blev hon först mycket förvånad över att finna sig i en främmande omgivning. Men ögonblicket därpå hade alla den föregående dagens händelser återkommit i hennes minne och fyllt hennes sinne med fruktan och ånger. Hon tänkte först på att återvända och överlämna sig åt den gamla tjänarinnans vård samt följa med tillbaka på nästa resa. Men denna tanke bortjagades, när hon föreställde sig sin onkels beteende.

— Nej, sade hon för sig själv. Jag kan inte lita på honom. Men jag kan lita på David Lindsay.

Och med denna försats steg hon upp och klädde sig samt uppsökte sin följeslagare på däck.

Han hade också haft en lång sömn och ett förvånat uppvaknande. Men icke en minuts tvivel om det riktiga i hans handlingssätt störde hans lugn. Han hade invigt sig åt sin barndomsväns tjänst och var fast besluten att uträtta alla hennes befallningar. I denna sinnesstämning mottog han hennes morgonhälsning.

Vinden hade nu gått över till nordväst och jagat bort alla moln. Men det blåste hårt, och ångaren hade att kämpa både mot strömmen och vinden, så att den endast sköt långsam fart.

Gloria och David tillbragte dagen på däck. Efter aftonmålet den skildes de åt såsom kvällen förut. När Gloria vaknade nästa morgon, blev hon förvånad över att ångaren stod stilla. Hon märkte snart att man lagt till vid kajen och de ankommit till Washington. Hon klädde raskt på sig.

Hon kände samma förnimmelse och missnöje som den föregående morgonen vid uppvaknandet. På nytt tänkte hon på att återvända och övergiva det mål hon utstakat för sig själv. Men bilden av hennes onkel stod ånyo framför henne och drev de andra tankarne på flykten.

Skyndsamt packade hon ihop sina saker och gick upp på däck, där David mötte henne och förde henne till salongen för att intaga frukost. Sedan denna var förbi, sade han:

— Skola vi gå i land med ens? Jag har redan beställt vagn.

Gloria böjde samtyckande på huvudet, och han förde henne över landgången fram till en droska, som stod och väntade.

— Vart skall jag köra? frågade kusken.

— Vänta ett ögonblick, svarade David. Därpå böjde han sig ned mot Gloria och viskade:

— Ni har varit här förut och känner till platsen. Vilket hotell vill ni fara till?

— Onkel och jag brukade ta in på Browns hotell, svarade Gloria. Jag känner icke till något annat.

— Browns hotell, var den order David följaktligen gav kusken, som steg upp på kuskbocken och satte hästarna i rörelse.

David Lindsay hade aldrig varit i någon stad i hela sitt liv, och därför blev hans uppmärksamhet genast tagen i anspråk av de nya omgivningarne.

— Här ligger Capitollum, sade han vändande sig till Gloria. Jag känner igen byggnaden, som jag sett i en bok.

— Ja svarade Gloria, som knappast visste vad hon sade, så upprörd var hennes sinnesstämning.

Den unge mannen betraktade henne och förstod vad som försiggick i hennes inre.

— Miss de la Vera, sade han med ett sorgset men ömt uttryck i röst och blickar, ångrar ni det förtroende ni skänkt mig? Jag står till er tjänst. Allt vad jag vill är att göra er till viljes och bereda er lycka, om ni tillåter mig att göra det; att tjäna er hela mitt liv, om en sådan lycka förunnas mig, eller att föra er i säkerhet, vart ni än önskar gå, och lämna er där för alltid, om detta är eder vilja.

Hon svarade honom genom att göra en annan fråga:

— David Lindsay, älskar du mig verkligen så högt — som jag hörde dig säga morgonen efter det du räddat mitt liv och när du trodde, att jag inte hörde dig? Säg mig, om du verkligen älskar mig så högt?

— Om jag älskar er? Och hur jag älskar er? Hur skulle jag kunna säga det? Jag saknar ord därtill. Men jag vet att jag vill leva för er, om det blott kan vara er till gagn. Och därför att jag älskar er så mycket högre än jag kan uttrycka det för er, upprepar jag ännu en gång, att jag skall göra allt vad ni befaller mig att göra. Stanna vid er sida eller föra er vart ni vill och för alltid draga mig tillbaka från er åsyn. Välj själv och lär mig veta er vilja.

Hennes tårar flöto ymnigt nu.

Han upprepade blott sina ord:

— Ni har endast att befalla.

— Jag kan inte befalla någon. Jag kan inte ens befalla mig själv, svarade hon under snyftningar.

— Vad kan jag göra för att trösta er? Jag har hört, att mrs. de Crespigney, överstens ålderstigna moder befinner sig i Washington. Skall jag taga reda på hennes adress och lämna er i hennes beskydd? frågade han blek och med möda bekämpande sin egen sinnesrörelse.

— Nej, utbrast Gloria. Föra mig dit? Naturligtvis skall onkel komma efter. Och han skulle inte tvinga mig utan övertala mig att följa honom. Onkel behärskar min vilja, så snart han söker övertala mig, och om jag följer honom, så skall han kanske oaktat alla föregående löften och bedyranden ånyo söka övertala mig att bli hans hustru, och vem vet, om jag inte skall samtycka i något idiotiskt anfall av medlidande med honom — för att sedan ångra mig och förlora mitt förstånd. Nej, nej, nej! Jag måste sätta en oöverstiglig mur mellan honom och mig, David! Jag kan inte lita på min onkel, jag kan inte lita på mig själv! Du är den ende jag har förtroende för. Säg inte mer om att föra mig någonstans utom till en präst, som förenar oss till man och hustru.

Och därefter sjönk hon utmattad ner mot vagnsdynorna.

Under tiden hade vagnen hunnit fram till Pennsylvania-avenyen och stannade utanför Browns hotell.

— Fråga dem efter vägen till Ladies Parlor, sade hon, och lämna mig där. Jag kan stanna där, medan du går och söker upp en präst — men det är också nödvändigt att skaffa en giftermålslicens från City Hall, tillade hon med låg röst, medan de följde en uppassare till det rum de nämnt.

Gloria sjönk utmattad ner i en stol.

— Vad skall ni sysselsätta er med, medan jag är borta? frågade David oroligt.

Ah, du behöver inte vara borta längre än en halvtimme, svarade hon. Jag kan stå vid fönstret och se på alla, som fara förbi.

Den unge mannen lämnade rummet.

Men Gloria stod icke många minuter vid fönstret. På nytt började tanken på hennes kritiska belägenhet och alla de följder den kunde medföra att plåga henne och hon började gå fram och tillbaka i rummet, ett rov för den oroligaste sinnesstämning.

— Har nånsin någon mänsklig varelse blivit driven till en sådan ytterlighet? frågade hon sig själv. Finnes det någon väg ur denna härva annat än genom detta märkvärdiga giftermål, eller är jag så förvirrad, att jag inte förmår se klart? Även David föreslog att föra mig till mrs. de Crespigney, han som tillber mig, stackars gosse! Men jag kan inte gå dit. Jag kan inte gå någonstans, där jag vet att Marcel skall följa efter mig och förfölja mig med sina böner och övertalanden. Jag kan inte lita på Marcel, kan inte lita på mig själv. Endast David är värd mitt förtroende. Och han är ingen narr, även om han är en fattig fiskare. Och jag kan redan se vilken förändring försigått med honom. Han uttrycker sig lika väl som onkel, fastän han inte förmår föra en så fin konversation. Men vad har det att göra med huvudsaken? Att jag skall behöva gifta mig med någon alls för att undfly min onkel! Jag vill inte gifta mig! Jag vill inte, jag vill inte! Jag har aldrig önskat det. Men — jag måste göra det och jag vill hellre anförtro mig åt David Lindsay än åt någon annan i hela världen.

Över en timmes tid tillbragte Gloria på detta sätt, ensam med sina oroliga tankar och ibland spejande efter David genom fönstret. Slutligen kom han tillbaka.

— Jag har varit borta längre än jag trodde, sade han, ty jag fick vänta i City Hall, innan jag kunde få papperet. Efteråt var jag på många ställen, innan jag kunde finna en präst, som hade tillfälle att taga emot oss. Slutligen fann jag en, som var ledig — reverend O'Halloran i St. Matthewskyrkan. Han står och väntar på oss där nu, tillade David med en viskning.

Gloria började synbart darra.

— Är ni färdig? frågade den unge mannen.

— Ja, svarade Gloria med knappt hörbar röst.

Tio minuter därefter stannade vagnen utanför kyrkan.

I den främsta banken närmast altaret sutto trenne kvinnor djupt nedböjda i andaktsövningar. Och dessa voro de enda personerna i kyrkan vid denna ovanliga timme på dagen. Vid synen av dessa kvinnor blev Gloria orolig och undrade varför de voro där. Men David lugnade henne.

— Jag nämnde för prästen, sade han, till svar på hans fråga, att vi inte hade några vittnen med oss. Då sade han, att han själv skulle anskaffa dem. Jag förmodar, att dessa kvinnor kommit hit på hans tillsägelse.

Och därmed ledde han henne uppför gången till altaret.

Tvu kuddar hade blivit lagda framför altarringen. På dessa kuddar knäföllo de.

Prästen öppnade handboken och började omedelbart uppläsa ritualen.

Kvinnorna i banken hade stigit upp från sina platser och närmat sig brudparet för att kunna höra de lägmälda svaren på prästens frågor.

Och så skred ceremonien framåt i vederbörlig ordning och prästen kom till de bindande orden:

— Så förklarar ja ger äkta makar. Vad Gud har förenat skola människor icke åtskilja.

Dessa ord, yttrade med mild och välljudande stämma av vigselförrättaren, ljödo i den unga flicans öron som dombasunen.

Välsignelsen uttalades, och de nyförenade stodo upp från sin knäböjande ställning.

KAP. XV.

— Omfamna er hustru! uppmanade prästen.

Den unga brudgummen vände sig mot sin brud, hans ansikte lyste av den mest upphöjda kärlek — och fattade hennes hand samt drog henne till sitt bröst och lutade sitt huvud mot hennes för att på sedvanligt sätt forsegla det förbund, som nyss avslutats mellan dem.

Men hon gav honom icke sina läppar — hon lät honom icke ens godvilligt hålla hennes hand i sin utan vände sig med kold ifrån honom.

David Lindsay blev förskräckligt blek.

Prästen och vittnena sågo ytterligt förvånade ut. Ett sådant uttryck av ovilja för att icke säga brutalitet hade de icke sett exempel på vid något föregående tillfälle av samma slag.

— Kom in i sakristian! ljöd prästens röst.

David Lindsay, som hade blivit djupt sårad av sin bruds beteende, återvann dock sin sinnesnärvaro. Han fattade hennes hand och lade den på sin arm samt ledde henne till sakristian. Här blevo de nygifta tillsagda att underteckna giftermålsregistret. David Lindsay gjorde våld på sig, fattade pennan och skrev raskt sitt namn. Glorias hand darrade, då hon gjorde samma försök, och hon åstadkom endast en oläslig rad. Vittnena satte sina namn under de nygiftas, och handlingen var fullbordad.

Därefter tackade David Lindsay med artighet prästen för hans tjänster och stack en sedel i hans hand. Slutligen drog han ånyo sin bruds arm i sin och lämnade sakristian. Hon var blek och iskall och skakades såsom av en frossa.

Medan han ledde henne utför gången för att träda ut ur kyrkan, uppfattade han några ord av de tre kvinnorna, som bevittnaat ceremonien.

— En enlevering, det är klart som dagen, och flickan ångrar sig redan. Hon är blek som ett lik, anmärkte en av dem.

— Hon syns vara nära nog skrämd från förståndet av fruktan för att hennes far skall komma och överraska dem, var den andra kvinnans anmärkning.

— Vad mig beträffar, utlät sig den tredje, kan jag inte förstå, hur en präst med aktning för sig själv kan nånsin samtycka att viga ett brudpar av detta slag, och jag är verkligen förvånad över reverend O'Halloran.

David Lindsay drog sin brud med sig så fort som möjligt för att bespara henne smäleken att åhöra flera anmärkningar av samma slag. Då man uppnått kyrkporten, hjälpte han henne in i vagnen, som väntade utanför, satte sig vid hennes sida och tillsade kusken att köra tillbaka till hotellet.

— Gloria, dyra Gloria, min egen härskarinna, sade han och sökte fatta hennes hand.

— Tala inte till mig! Vidrör mig icke! utbrast hon och ryckte till sig sin hand samt drog ner floret över ögonen och lutade sig tillbaka i vagnshörnet.

— Och vad har jag gjort för att förtjäna ett sådant bemötande? frågade han med öm röst.

— Ah, var tyst och låt mig vara i fred och låt bli att vidröra mig, om ni icke vill mörda mig. Men ni kan gärna göra detta och göra slut på alltsammans. Det vore den bästa lösningen.

— Gode Gud, Gloria vad är meningen med detta språk?

— Jag är nära nog vansinnig. Kanske är jag det redan. Och om jag ej får vara i fred, faller jag i raseri, det känner jag, förklarade hon med vild häftighet och drog sig ännu djupare ned i vagnshörnet.

David Lindsay sjönk tillbaka mot ryggstödet, blek och förskräckt och gjorde sig själv den frågan, vad han företagit sig, som fyllt hennes själ med en sådan avsky för honom. Han hade åtlytt henne i varje sak. Han hade helgat sitt liv åt henne. Visserligen var hon en rik arvtagerska och han blott en fattig fiskare, men ifall omständigheterna varit motsatta och han rik och hon fattig, visste han med sig, att han skulle ha uppoffrat sig på samma sätt för att bliva henne värdig och vinna hennes genkärlek, eftersom hon själv sänkt sig ner till honom, och i djupet av sitt hjärta kände han en förtrostan att han skulle bliva henne värdig.

Men från det ögonblick, då prästen uppmanat honom att omfamna sin brud, hade hon vänt sig ifrån honom med avsky.

Kunde det vara möjligt, att hennes förstånd verkligen var rubbat, och att detta var förklaringen, varför hon framställt det märkvärdiga giftermålsförslaget till honom? Och hade han möjligen själv varit brottsligt lättsinnig genom att utan betänkande acceptera hennes förslag? Hade han omedvetet dragit fördel av hennes sinnesförvirring för att göra henne till sin hustru?

Såsom sakerna nu tedde sig, måste detta vara förhållandet. Men i sådant fall, hur kunde han reparera skadan? Hur kunde han giva henne upprättelse, om han gjort henne någon oförrätt?

På dessa frågor lyckades han icke finna något svar. Och medan de fortfarande plågade honom, stannade vagnen framför hotellets port.

Sedan de stigit ur, ledde Lindsay sin hustru uppför trappan till samma rum, där hon först begärt att bliva förd. Då de kommit dit, drog hon sin arm ur hans och kastade sig i en länstol samt gömde ansiktet i händerna. David lämnade henne och gick ned till hotelldisken, där han inskrev deras namn i hotellboken, och beställde rum. När detta var gjort, återvände han till parlorn åtföljd av en uppassare. Han tillsade denne att vänta vid dörren med kappsäckarna han bar varpå David närmade sig Glorias stol och viskade till henne:

— En uppassare är här för att taga era saker och föra er till ert rum. Vill ni gå dit nu och vill ni ha té eller något annat upp på ert rum?

Hon gav intet svar men ruskade på huvudet. Likväl, då hon såg uppassaren vid dörren, steg hon upp och gick fram till honom samt följde med honom till en dörr i samma våning, vilken han öppnade. Det var en lägenhet bestående av sal, sängkammare och badrum.

— Behagar ni någonting, min fru? frågade uppasserskan.

Gloria ryckte till vid tilltalet, men svarade:

— Ingenting annat än en kopp té.

Tjänaren bugade sig och gick.

— Vad har jag gjort? utropade Gloria i det hon slet av sig hatt och handskar och kastade dem ifrån sig i vredesmod. Vad har jag gjort? O, Marcel, jag kan aldrig, aldrig förlåta dig för vad du drivit mig till. Och nu hatar jag dig! Och jag hatar David Lindsay! Jag hatar mig själv ännu mer! Jag önskar jag vore död och begraven.

Och därmed kastade hon sig rak lång på golvet och grät och vred sig som ett barn. David Lindsay hade inte orätt i sin förmodan, att Gloria var på väg att förlora förståndet.

I samma ställning befann hon sig, då hon hörde tjänarens steg i korridoren och hans knackning på dörren. Hastigt sprang hon upp och öppnade dörren på glänt samt tog emot brickan utan att visa sitt tårdränkta ansikte. Hon drack begärligt flera koppar té och satte sig sedan något lugnad i soffan, där hon förblev i samma ställning över en timme utan att kunna göra sig reda för, hur länge hon suttit där eller vad hon tänkt på under tiden. Hon befann sig nästan i en domning, ej honstörder av en knackning på dörren. Hon steg upp och öppnade David Lindsay trädde in i rummet.

Gloria drog sig tillbaka till det mest avlägsna hörnet, satte sig ner på en stol och dolde sitt ansikte i händerna.

— Ni behöver icke vara rädd för mig, sade han. Jag skall icke besvära er med min närvaro mer än som är absolut nödvändigt.

Men han fick intet svar. Han såg endast, hur hennes kropp skakade, utan att hon lyfte upp huvudet.

Han slog sig ned på en stol en bit från hennes plats och suckade djupt, drog fram näsduken och torkade kallsvetten ur sin panna.

— Jag vet inte, hur mycket jag skulle vilja giva, sade han, för att få visshet om vilken sinnesförfattning ni befann er, då ni kom till mig på stranden utanför min stuga, när ni följde mig hit till staden och gav mig er hand vid altaret i kyrkan. Visste ni verkligen då, vad ni gjorde?

Dessa ord träffade henne såsom en galvanisk stöt. Hon sprang upp från stolen och tog ett par hastiga steg fram i rummet, så att hon kom ansikte mot ansikte med honom, och utbrast:

— Nej, jag visste inte, vad jag gjorde. Jag var från taina rinnen, och ni borde ha förstått, att jag ej hade mitt förnuft i behåll, då jag gjorde ett sådant förslag. David om ni någonsin älskat mig, hav förbarmande med mig nu. Vill ni vara barnhärtig, bevilja min bön och lämna mig. Om ni har den minsta hedersinstinkt, begagna er icke av den makt, som min overlagda handling skänkt er. Om ni har mänskliga känslor, lämna mig och låt mig aldrig se ert ansikte igen.

Han betraktade henne med sorg och häpnad. Därpå steg han upp från sin stol och gick fram till spiseln samt stödde sig tyst den med ansiktet lutat mot handen. Hans anletsdrag voro bleka som döden, och han såg ut att vara ett tiotal år äldre än timmen förut. Hans ögon voro riktade mot golvet, och han stod en stund försänkt i tankar, varunder han rannsakade sig själv, kände hur djupt han fortfarande älskade Gloria men drev bort varje tanke på att vinna hennes kärlek eller ens hennes medlidande. Han var fullkomligt beredd att draga sig tillbaka, vad hans egen person och hans önskningar vidkom. Men han kunde icke lämna henne ensam och utan skydd i det tillstånd, vari hon befann sig. Hans tankegång avbröts av Gloria, som med sin häftighet utbrast:

— David, vill ni uppföra er såsom en hederlig man och lämna mig genast och för alltid eller vill ni stanna här och driva mig till vansinne?

(Forts.)

Betala prenumerationen i dag.

Önskar Ni Bli Frisk och Stark

Förnumma då icke att i TID vända er till Dr. L. K. Leigh, ty han har med enastående framgång behandlat otaliga fall av alla sjukdomar hos män, och hans arvode, inneslutande mediciner, är så lågt, att vilken som helst kan betala det. Tjugufem års oavbruten praktik i behandling av tusentals fall visar att Dr. Leigh åtnjuter välförtjänt förtroende.

Behandlar pålitligt och framgångsfullt

Närv-, Köns och Blodsjukdomar, Reumatism och alla sjukdomar i Bröst, Lever, Njurar, Blåsa, Mage och andra organ. Snart sagt alla sjukdomar hos män behandlas och botas säkert och varaktigt enligt den mest framskridna och framgångsfulla behandlings metod och de bästa och verksammaste mediciner. All korrespondens på svenska och ansedd som privat. Mediciner sändas till Canada per paketpost.

Rådfrågning, personligen, genom brev eller fråglista, är alldeles kostnadsfri.

Värdefull Läkarebok Fritt

"GODA RÅD" den berömda svenska bok som Dr. Leigh skrivit och som behandlar de flesta sjukdomar hos män och deras följder borde läsas av män i alla åldrar. Boken, jämte fråglista sändes alldeles gratis och portofritt i slutet omslag till alla, som insända namn och adress till

DR. L. K. LEIGH, 177 No. State St., B 14, Chicago, Ill.

GILLETT'S LYE användes för rengöring och desinfektion av vattensinkar, avloppsrör etc., vid tillverkning av såpa och tvål samt ett stort antal andra ändamål.

Full bruksanvisning medföljer varje ask.

Friska, lyckliga barn

och vuxna äro tillfinnandes i de hem, där

DR. PETERS

KURIKO

av husmedicinen. Den är medlens första tillflykt, när någon av hennes kära blir illamående. Den är alltid säker och tillförlitlig. Man finner den i medicinskåpen i miljontals hem både här och i främmande länder.

Den är beredd av rena, hälsogivande rötter och örter, innehåller inga skadliga droger och kan tryggt givas åt småbarnen, såväl som åt unga och gamla med omtålig konstitution.

Apotekare kunna ej förse er därmed. För närmare upplysningar tillskriv

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.
2501 Washington Blvd. CHICAGO, ILL.
(Levereras tullfritt i Kanada)

Farmare Observera!

Det börjar nu lida mot tiden då Ni blir i behov av extra hjälp med vårarbetet. Vi vilja i samband härmed meddela, att vi dagligen erhålla förfrågningar om arbete från nykommare, som i flesta fall äga en hel del erfarenhet i jordbruksarbete. För att giva dessa våra landsmän all möjlig hjälp vända vi oss till våra skandinaviska farmare i västra Canada med en anmodan om att omedelbart till oss insända uppgifter angående behov av arbetshjälp och vi skola för vår del söka fylla dessa behov så långt som möjligt.

Låt oss arbeta gemensamt för att hjälpa våra nykommare.

OBSERVERA! Denna betjäning är absolut fri för såväl arbetsgivaren som den arbetssökande.

SVENSKA CANADA-TIDNINGENS UPPLYSNINGSBYRÅ.
325 Logan Ave. Winnipeg, Man.

VANCOUVER ANNONSER

S. BERGMAN
251 Hastings St. E.
VANCOUVER, B.C.

Största urval av svenska grammofonskivor. Katalog fritt.

PRENUMERATIONER Å
SVENSKA CANADA-TIDNINGEN
upptagas i Vancouver, B. C. av
S. BERGMAN, 251 Hastings St. E
JOHN GREEN, 205 Caroll St.